

Els meus millors pròlegs – Ferran Escoda

Si un dia es perdés tota la literatura catalana tret del llibre *Els meus millors pròlegs*, de Ferran Escoda (Barcelona, 1960), un lector entrenat a llegir entre línies encara podria reconstruir-la, ja que els llibres prologats cobreixen totes les temàtiques, gèneres, tendències, escoles i tons. A partir de les paraules de Ferran Escoda és possible fer-se una idea de la riquesa i la varietat de l'estesa de llibres que, com una catifa de Corpus, cobreix el país cada Sant Jordi.

Una part d'aquest textos podrien servir d'introducció al món editorial, i no només el nostrat. El pròleg del llibre *Aprofita't* ens recorda que “els primers beneficiats pels llibres d'autoajuda són els propis autors”, mentre que el de l'obra *Solapes* vindica els mèrits d'aquests artefactes retòrics que les editorials col·loquen en el doblec de les cobertes: “La solapa ha d'aconseguir que la curiositat lectora passi per caixa.”

Altres pròlegs homenatgen escriptors ben coneguts, com el de *Sola de sabata I*, de Josep Maria Espinguet, “caminant atent i discret” (a hores d'ara el lector ja deu haver endevinat que tots els pròlegs de Ferran Escoda són ficticis), on podem llegir: “Ai joventut ignorant que, en la seva rebel·lia filial, rebutja les veritats més properes i s'enlluerna amb qualsevol carallotada que la moda efímera encimbelli. “*Oferiu flors als docents que fracassaren* podria semblar una referència a Oriol Pi de Cabanyes, tot i que l'autor, Jordi Llauneta, s'assembla més aviat a un professor universitari emèrit que tendeix a escriure sobre la malastrugança del sistema d'ensenyament.

Gran part del mèrit d'*Els meus millors pròlegs* són els títols de llibre que incorpora, inexistents però plausibles: *Cròniques cobrades*, *Diafragma encès* (poemes), *Diari d'un escriptor que no escriu*, *Des de la trona laica* (articles), *Viatge al voltant del meu plat*, *El cel vist des de dalt* (poemari d'un dels autors del Manifest Carallot). No s'equivocava Josep Ferrater Mora quan considerava la ironia com una de les formes de la vida catalana. La ironia és l'alegria dels tristos, la millor terapia en èpoques de crisi, ja que busca la veritat a través de l'humor i la transformació sense violència, en aquest cas a través de la paròdia feta pastitx (o viceversa). A Ferran Escoda, que als Estats Units seria un postmodern i a Castella un cervantí, li ha sortit un llibre molt català.